

Lieve Wim,

In 2020 maakte wij v h eerst kennis met jou. Je sliep destijds in het kantoor. Je vertelde vol trots over het ecodorp.

Het onderwerp gezondheid resoneerde bij ons allebei. En zo ontstond langzaam een hechte verbinding.

Zelfs op jouw leeftijd bleef je open staan voor nieuwe kennis, omtrent gezondheid, en vooral, hoe kan ik zo oud mogelijk worden. Als leefstijlcoach ging ik steeds meer werk doen vd gemeente westerwolde en al snel kwam jij erachter dat je graag mee wilde doen met sportactiviteiten.

In de zomer van 2024 kreeg je de diagnose diabetes. Jouw antwoord was: veel bewegen en gezond eten. Je deed v h eerst mee met de nationale diabetes challenge, een wandelgroep in Ter Apel. Je vond het fijn om in gesprek je verhaal kwijt te kunnen aan andere deelnemers. Veel deelnemers kregen bewondering voor jou vanwege je fysieke fitheid en enthousiasme als je je weer eens afmeldde omdat je een bouwweek had.

Je ging suikervrij eten, dat betekende dat alle koks vanaf die tijd apart voor jou een bakje quinoa of haverzemelen gingen bereiden. Geen pasta of aardappels, want die zijn heel ongezond.

En oh wee als dit niet was gebeurd, dan kreeg de kok de wind van voren.

Maar als je als kok zei: Wim ik heb ook glutenvrij voor jou, dan werd hij ook boos, want "Weten jullie het nou nog niet, ik eet koolhydraatarm, dat is iets heel anders".

Er kwam een Ozon apparaat in het ecodorp, een alternatieve manier om ziektes te genezen maar ook preventief gebruik leek ons een goed idee. Hij kreeg rond deze tijd ook de diagnose "prostaatkanker". Hij was er heilig van overtuigd dat de ozon ook de prostaatkanker kon genezen.

Het eerste gesprek in het ziekenhuis van Stadskanaal met de uroloog ging over Wim zijn behandelplan. Er zou gestart worden met hormoontherapie icm bestralingen. Wim benadrukte dat hij de wetenschap wilde bewijzen dat de ozon mee werkt aan de genezing. Vanzelfsprekend was de neuroloog sceptisch, maar toch ben ik trots op onze Wim. Hij combineert zijn eigen alternatieve behandeling met de reguliere geneeskunde. Als ik hem tussendoor vraag hoe het gaat? Dan zegt hij " ik heb helemaal het idee niet dat ik kanker heb". Hij eet vit d, spirulina en supplementen ter ondersteuning van zijn prostaat. "Mirjam zegt dit, dus ga ik dit doen."

In 2025 geneest hij van prostaatkanker.

In de zomer van 2025 doet hij weer mee met de nat wandeluitdaging. 20 weken lang elke di ochtend wandelen. Hij vindt het heerlijk. En blijft het hele jaar doorwandelen op di ochtend.

Onderweg naar de staar operatie praten we over hoe we nog gezonder kunnen worden en wat voor andere soorten therapieën er zijn. Af en toe mailt hij mij met nieuwe apparaten waar je nog gezonder van kan worden en of dit wat is om aan te schaffen v.h. ecodorp.

Wim doet elke maandagavond mee met de ecodorp Yin yoga die ik begeleid. Om in een bepaalde houding te komen en te blijven is voor Wim soms best een uitdaging en we hebben samen lol als Wim weer eens omvalt tijdens een pose. Hij wordt boos als het niet lukt maar gaat volhardend door.

De laatste tijd sportte hij bij een clubje op maandagochtend bij de Steunstee in ter Apel onder begeleiding van de beweegcoach Tim.

Vorige week maandag hebben ze het tijdens de les toevallig over de dood. Wim vertelt volmondig dat hij zijn lichaam beschikbaar wil stellen aan de wetenschap en dat hij alles na laat aan het ecodorp. "Maar ik ben nog niet van plan om dood te gaan".

Afgelopen zaterdagochtend, na die heftige storm, fietst Wim naar zijn nieuwe huis. De verdiepingsvloer is nat geregend. Jan ziet een man fietsen die heel klein voelt, een hele kleine aura. Hij gaat met een wisser de bovenverdiepingsvloer droogmaken in de hete zon. Daarna komt hij mij tegen op het dorpsplein: "Ja, jou moet ik hebben.", "Wat is er Wim.", zeg ik. "Ik voel mij niet goed." Ok ga even zitten Wim. Heb je wel wat gedronken en gegeten?" vraag ik. "Nee ik doe aan int fasting.", "Ja maar je bent ook gaan werken. Dat lijkt mij geen goede combi". Hij wordt licht geïrriteerd. "Dat gaat altijd goed.", "Ja Wim, maar niet met deze hitte". Ik controleer zijn bloeddruk en zijn suiker. Die zijn goed nadat hij 3 dadels naar binnen heeft gewerkt. Pas in de middag gaat het echt niet goed. We bellen de huisartsenpost, die sturen een ambulance. Ik wacht met Wim buiten op een tuinstoel bij zijn hok (zo noemt hij zijn tijdelijke huisje). Ik maak een grapje: nou dan heb je in ieder geval je zorgkosten er weer uit. Kom Wim we maken nog een selfie. Hij lacht en we gaan samen op de foto. De laatste foto. Mijn gezondheidsmaatje is niet meer.